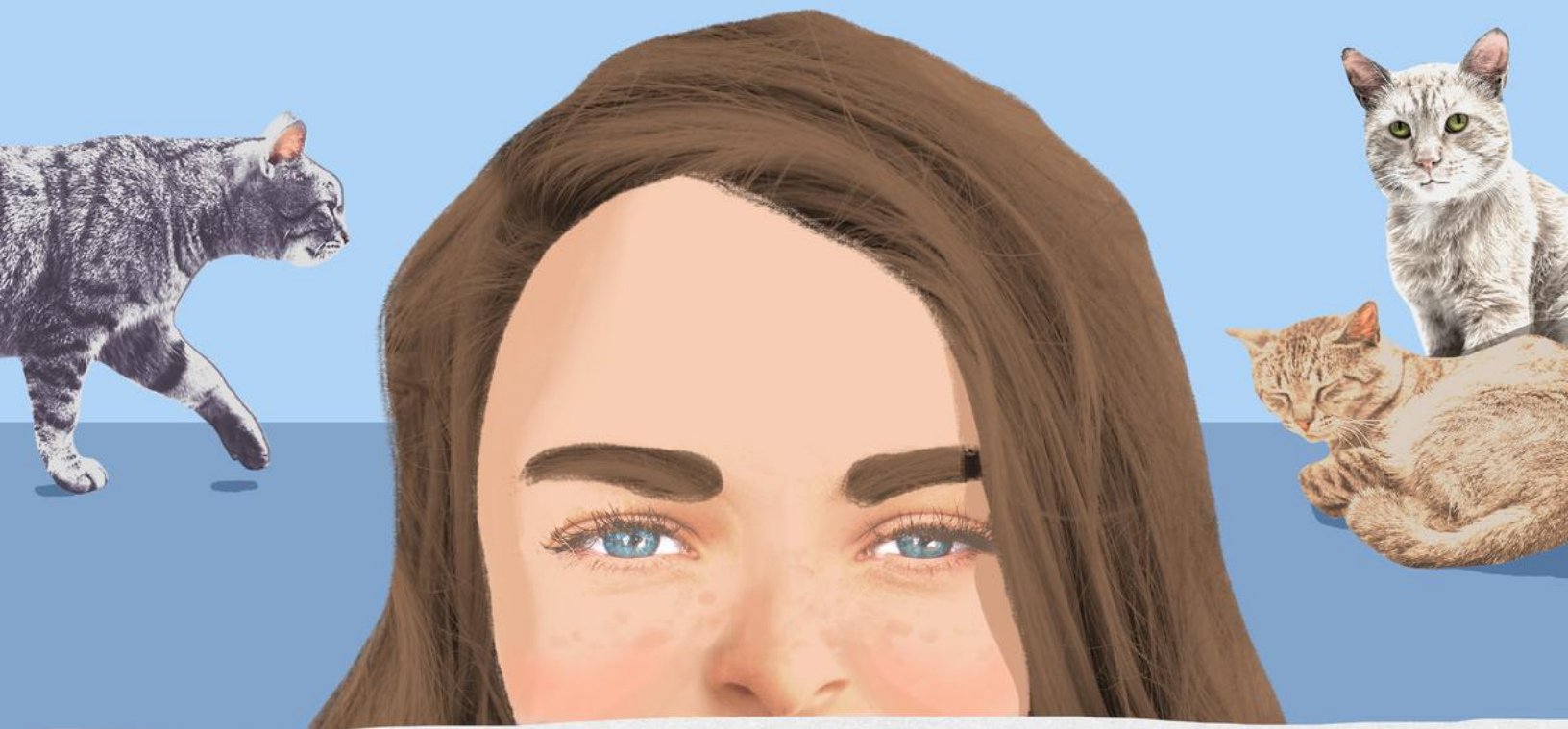

STOPPPA PRESSARNA

VIVECA LÄRN

Postbilen Tjorven kommer i år att få karosser av pressad plast i stället för den tidigare metoden med sprutning. Nästa år skall lastbilen Kalmar Terminal serietillverkas och 1972 skall El-Tjorven vara en realitet. Post-

rossen kommer att pressas enligt amerikansk förebild. Det kan nämnas att Saab Sonett, som också har plastkaross, tillämpar handuppläggning, vilket är en omsorgsfullt hantverksmässig metod.

av trailervagnarna. Men det finns mycket att ta patent på.

Mest intressant är att föraren kan koppla till och från påhängsvagnen från förarsätet. Vändskivan är nämligen reglerbar och anslutningen för el och

mentomvandlaren och slipper förluster så snart hastigheten är mer än 10–20 km/tim.

I tankegångarna för Kalmar Terminal ingår också planer på ett 6-årigt servicepaket, eventuellt utformat som tonkilome-

Viveca Lärn

Stoppa pressarna

SAGA Egmont

Stoppa pressarna

Copyright © 1975, 2020 Viveca Lärn och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788711800300

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget samt med författaren. SAGA Egmont Stoppa pressarna

www.sagaegmont.com

1

Och dej slipper jag se en hel vecka, tänkte Mia och tittade på Kulan som satt i katedern och mumlade om ett gammalt krig.

Kulan var inte lustig. Han såg ut som ett katrinplommon. Han var historielärare, därför att hans far varit det. Han var dessutom ungkarl. Varje lördag drack han två groggar på kvarterskrogen Roy. Efter det vinglade han hem. Somliga tyckte att han tålde lite. Andra visste att det berodde på att han åt så lite och trivdes så dåligt med livet. Men de som verkligen visste hur det kan vara ställt efter två groggar gav det riktiga beskedet. Kulan tålde bara två, därför att han drack en innan han gick till skolan och ibland en vinare under dagens lopp i teckningslärarnas skrubb och så ett par järn till middagen. Så de båda groggarna på Roy var bara pricken över i eller det som störtade alltihop.

- Bli aldrig lärare, sa han till eleverna när han var på medelsamt humör. Och om ni ändå blir lärare så bli det inte på en sån här skola där det bara finns slashasar. Om genomsnittshjärnan på en elev i den här skolan vore av tyg skulle den näppeligen räcka till ett par korta kalsonger till en kanariefågel. För att travestera Woodhouse.

Mia tänkte åtminstone inte bli lärare. Hon tänkte bli journalist. Snabbt skulle hon ta sig genom gymnasiet efter nian. Snabbt skulle hon gå genom Journalisthögskolan. Snabbt skulle hon få ett jobb på en stor och inflytelserik tidning. Och då skulle hon skriva

stora skandalartiklar om den här skolan. Det var åtminstone så hon hade tänkt det.

På Kulans lektioner svarade Mia sällan rätt. Så sällan att han brukade ta sig ur katedern och ner till hennes bänk och ta henne i hand när det hände.

En del av de andra lärarna var bra. En del av klasskamraterna också. Att inte tala om somliga av de äldre i skolan. Som Johan. För ett år sen var hans och hennes klass och några klasser till på skolresa till Borås.

På vägen gjorde de studiebesök på en fabrik där man konserverade gröna ärtor.

Nästa morgon sa Johan:

- I natt drömde jag om alla ärtorna på konservefabriken. Och alla hade ditt ansikte.

Mia tänkte på det när hon gick hem från skolan, hem för sista gången den veckan.

Och eftersom allting kändes speciellt viktigt den här dagen och hon t.o.m. skulle slippa se Kulan på en vecka, tog hon fram en betydelsefull bok som stod bakom Fältskärns berättelser och Fiskar i färg i hennes bokhylla.

Det var en sån där blank rosa bok som egentligen är rätt löjlig. "Mina vänner" stod det utanpå i blått.

Mia brukade titta i den ibland ändå. På sidan sju stod Johan Månsson.

Namn: Johan Månsson

Född: 19 oktober 1957

I: Göteborg

Längd: 190 centimeter

Vikt: 72 kilo

Favoritförfattare: Ernest Hemingway och Vilhelm Moberg

Älsklingsmusik: Björn Skifs & Blåblus

Älsklingsfärg: Blåvitt (som i Säckens BK)

Tycker bäst om: Mia (när hon inte bråkar). Blodiga biffar. Spela basket.

Johan hade skrivit i boken för ett år sen. Då hade Mia skrivit en egen sida också. Sidan åtta.

Namn: Mia Sand

Född: 19 juni 1960

I: Kalmar

Längd: 158 centimeter

Vikt: 43 kilo (på morgnarna)

Favoritförfattare: Tolstoj (för Krig och Fred)

Älsklingsmusik: Björn Skifs

Älsklingsfärg: Turkos

Tycker bäst om: Att skriva. Fotboll. Hallonbåtar.

Johan Månsson.

Efter Johan hade ingen fått skriva i boken.

Och av alla saker Mia hade i sitt rum tillhörde den nu De Fem Viktiga Sakerna. Dem hon ville rädda om huset brann. De andra fyra var: Ett diplom hon fått för att hon vunnit andra pris i en uppsatstävling. Ett signerat fotografi av Ralf Edström. En liten väderkvarn stor som en tändsticksask som hon fått en sommar på Öland när hon var riktigt liten. Och en suddig bild på alla som varit med på skolresan till Borås. Man såg ett öra på Johan bakom en massa andra och så Mias arm inte långt ifrån.

Den kvällen strax före sju berättade Mia för Johan att hon skulle prya på Draken, för hon tänkte bli reporter som vuxen.

– Prya på tidning? sa Johan. Akta dej Mia, det gjorde min kusin.

– Vadå, frågade Mia. Lärde han sig inget?

– Ja, jag ska säga precis som det var, svarade Johan och satte ner sin väska på trottoaren igen. Min kusin,

Sigurd – han pryade på en stor tidning i Norrland. Och där hade nån chef skickat ut en massa utfrågningsspapper till 300 av tidningens läsare.

Alla fick fylla i vad de tyckte om varje sak i tidningen. De fick stryka under. Så här var frågorna:

Läser du Kalle Anka? Så fick de fylla i: *Alltid!* Eller: *Ibland!* Eller *Aldrig!*

Läser du ledarna? *Alltid!* *Ibland!* *Aldrig!* Allting i hela tidningen!

Gissa vem som fick sitta och räkna ihop alla "*alltid*" och alla "*ibland*" och alla "*aldrig*"? Jo, det fick Sigurd – hela pryoveckan. Jättefestligt. Vet du vad han lärde sig? Jo, att 148 läsare läste Knallhatten ibland och att 299 läste ledaren *alltid*. Toppen.

– Vad skulle de ha allt det där till på tidningen? frågade Mia.

– Jo, efter det, sa Sigurd, kom de fram till att bara 23 läste Frimärksrutan *alltid*, så den lade de ner. Och 240 påstod att de läste kultursidan *alltid*, så den ökade de ut med en sida till i tidningen ...

– Det är inte säkert att jag får göra sånt, sa Mia.

Hon ledde sin cykel och Johan gick bredvid.

Han skulle iväg och spela basketboll. Johan var klasskamrat till Mias storebror Fredrik. Fredrik var också med i basketlaget. Han var inte särskilt lång men energisk.

När Mia kom hem satt hennes mamma och såg en gammal TV-repris om en engelsk sjökapten. Hon badade fotbad och vickade på tårna. Samtidigt lagade hon ärmen på Fredriks träningsoverall.

– Det är klart nu, mamma, sa Mia. Jag ska prya på Draken. Jag har ett papper med till dig.

På papperet läste Mias mamma att Mia skulle ha praktisk yrkesorientering på tidningen Draken i en vecka.

Egentligen skulle hon haft två veckor på hösten, men hon hade fått en på våren istället, för hon hade varit sjuk på hösten. Det stod också att Mia inte skulle ha skoltider, utan följa arbetsplatsens tider.

- Det blir svårt det, sa Mias mamma. Hon visste, för hon jobbade också på tidning. Hon var växeltelefonist på Humlan och Draken. Humlan är en morgontidning och Draken en kvällstidning. De ligger i samma hus och har samma telefonväxel.

Mellan klockan 8 och 12 varje dag, svarade Mias mamma i telefon:

- Humlan o Draken, godmorgon.

Varannan vecka jobbade hon eftermiddagsskift mellan 12 och 16. Då svarade hon:

- Humlan och Draken, godmiddag.

- Bara du inte väljer ett typiskt kvinnligt yrke, som jag, brukade hon säga till Mia. Du ska inte ha ett jobb där folk säger "*Fröken lilla*" till dig jämt.

- Ja, ja, sa Mia, läs mer vad det står.

- Det står att du inte får vara med i farliga arbeten.

Det räcker inte försäkringen till. Akta dig då för att följa med fotograf Jonsson på Draken. Honom skickar de visst jämt på eldsvådor. Och så står det här att skolan vill att du ska vara lämpligt klädd på arbetsplatsen.

- Lämpligt klädd? sa Mia. Jag har fem par jeans och en klänning. De vill väl inte man ska komma i klänning?

Möter jag Johan skrattar han ihjäl sig.

- Det är många av de vuxna på redaktionen som har jeans, sa Mias mamma, så det är nog ok. Men grönt nagellack ska du inte ha, tycker jag. Fastän du går i nian.

Mia gick in i badrummet och såg sig i spegeln. Hon hade rakt alldeles vanligt brunt hår och ett ansikte runt som en fotboll (brukade Fredrik säga). Ögonen var bruna

som nötter och stora som tefat (brukade Johan säga när han var på gott humör). Näsan var liten och munnen stor.

- Goddag, sa Mia till spegeln. Det är jag som är Mia och jag skulle börja prya här idag. Jag vill bli journalist.

Men, om de skrattar, tänkte Mia, om alla redaktörerna skrattar åt mig, då sticker jag direkt. Då ser de aldrig röken av mig mer.

Och helgen gick fort.

På fredagskvällen dansade hon jazzbalett. Det var fjärde året hon gick.

- Du koncentrerar dig ju inte, Mia, skrek ledaren som inte var mycket längre än Mia, fast han var 50 år och Mia rätt liten.

- Det är hopplöst, skrek han till Mia, när hon sträckte fram höger ben, då alla andra sträckte fram vänster.

- Om jag ändå undervisade pojkar istället. Flickor bara drömmer. Och när de blir stora blir de med barn. När de kommer tillbaka orkar de ingenting.

Mia bestämde sig för att låta bli att tänka på Draken ett tag. Det var inte lätt.

På lördagen var Mia och Fredrik och hälsade på sin pappa som bodde i en annan stad. På söndagen gick hon med Johan och Fredrik och såg på trav. Johan och Fredrik skramlade ihop, spelade på några hästar - tolv kronor allt som allt, men de vann inget.

Mia stod bara vid staketet och tittade på när hästarna körde förbi. Hon luktade på röken och dammet.

- I morgon börjar jag på Draken, sa hon till Johan.

- Lycka till i alla fall, sa han. Men akta dig så du inte blir fast.

Han var lång och smal och såg ut som om han hellre sprang än gick, tänkte Mia när Johan gick på bussen.

2

– Goddag, sa Mia, det är jag som är Mia och jag skulle börja prya här idag. Jag vill bli journalist.

Ingen svarade.

Mia hade kommit in i ett stort rum där det av allt att döma rådde fullständigt kaos. Långt senare fick hon veta att det praktiskt taget alltid råder kaos på tidningar.

Mia hade tidigt på morgonen gått in genom porten, stigit upp för en sliten trappa, där resterna av en julgran satt i en fönsternisch, och läst på en metallskyllt:

Draken, redaktion och annonsavdelning, stod det.

Mia klev in. Hjärtat bankade. Håret var i alla fall blankt.

I ett stort rum var ett jättestort skrivbord omringat av ytterligare fem skrivbord. Kring jättebordet satt 12 människor och pratade, skrev på maskin, talade i telefon, ropade, läste och grubblade. Allt på en gång. På borden låg massor av tidningar lite hur som helst. Mia såg också papper, saxar, klisterburkar, telefoner, termosar och stora transistorapparater.

Det var till det här gänget Mia sa:

– Goddag, det är jag som är Mia och jag skulle börja prya här idag.

Men ingen hörde – alla höll på med sitt och en del talade högt.

Men precis intill Mia stod ett litet gult skrivbord och på det stod det en skylt med ordet "vaktmästare".

Bakom skrivbordet med fötterna på bordet satt en rödhårig kille och petade naglarna med en sax som var

minst en halv meter, tyckte Mia.

- Hördu, Snigeln, ropade plötsligt en man vid det stora bordet. Då reste sig vaktmästaren upp.

- Hissa det här, sa han som ropat.

Mia undrade om hon hört rätt.

Men vaktmästaren tog en hög papper i handen och stoppade dem i ett litet plaströr med lock på. Röret stoppade han in i en lucka i en vägg. Sen tryckte han på en knapp. Svisch, sa det och så var det lilla röret borta.

- Blev du förvånad? sa vaktmästaren till Mia. Lite stöddigt lät det. Det här var ett manuskript som en av journalisterna skrivit, sa han. Nu går det till sätteriet. Där finns tjejer som kallas perforatriser som skriver av det på knepiga remsor. Deras maskiner ser ut som jättestora skrivmaskiner. Remsorna fotograferar en kille och då blir det riktig text som går att trycka i tidningen.

- Aha, sa Mia,

- Jag vet nämligen hur det går till här, sa vaktmästaren och så stack han iväg.

Efteråt tänkte Mia att den här vaktmästaren, som inte var mer än 16, i alla fall förklarade mycket bättre hur allting går till än många vuxna.

- Jag heter Tom, sa vaktmästaren när han kom tillbaka. Jag hörde att du hette Mia, men du får nog räkna med att tala lite högre om du vill att nån annan än jag ska höra på.

Och så log han. Mia tyckte Tom verkade rätt trevlig. Knepigt att kalla honom Snigeln.

- Vem tror du jag ska prata med? viskade Mia.

- Tala med Tungström, sa Tom, han är stor hövding här. Det är han med blommig skjorta med korta ärmar och mustascher.

Mia tittade. Tungström satt en bit bortom det jättestora bordet med allt folket. Han såg ganska viktig ut